

EBEDİYET DUYGUSU

“Vermek istemeydi, istemek vermezdi.”(1)

Cenab-ı Hakk’ın insanın kalbine ve ruhuna koyduğu ebediyet arzusu, âhiretin en büyük delilidir. İnsan, mevcut olan bir şeye arzu ve istek duyar, olmayan bir şeyi arzu edemez. Eğer âhret olmazsa insandaki bu arzu neticesiz kalırdı.

Her bahar mevsiminde yeryüzünü bir anda diriltten, bir çekirdekten koca bir ağaç çıkaran ve basit tohumlara binlerce sümbül verdiren bir **Hafız-ı Zülcelâl**, bu kadar ehemmiyet verdiği ve en çok sevdiği mahlûkunun toprak altında çürüyüp yok olmasına müsaade etmez.

Bahçesinde her bir yaprağı bir trilyon lira değerinde güller yetiştiren bir kimyagerin, o gülleri, hayvanlara yedirmesi akla ve hakikate uygun olmadığı gibi, Cenab-ı Hakk’ın da her bir azası trilyonlarla mukayese edilmeyecek kadar kıymetli olan insanı toprağa atıp böceklere yedirmesini hiçbir akıl kabul etmez.

Bir şeker fabrikası sahibinin, ürettiği şekerleri denize dökerek zayi etmesi elbette düşünülemez. **Cenab-ı Hakk’ın da bütün kâinattan süzüp hassas mizanlarla yarattığı en sevgili mahlûkunu toprağa gömüp yokluğa atması muhaldir.**

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Dördüncü Mektup'un Birinci Zeyli.](#)